

[Aksel Møller.]

uden at det af den grund blev nødvendigt at forhøje dem for de større indtægter.

Det er også blevet hævdet i den socialdemokratiske presse, at det konservative folkeparti ved den indsats, det gjorde, havde gjort sig skyldig i en politik, som er årsag til den uheldige udvikling af valutabalancen. Man skal høre meget, før ørerne falder af! Hvordan i alverden kan en nedsættelse af de direkte skatter på 50 mill. kr., som først får virkning fra juli måned, påvirke valutabalancen med dens stadig nedadgående retning fra det øjeblik, den højtærede statsminister påny blev statsminister? Hvis vanskelighederne med et forøget forbrug opstod i sommerens løb og valutabalancens tendens først fra det øjeblik blev negativ, kunne jeg forstå en sådan bebrejdelse, men det forekommer mig ærlig talt, at den virker noget uægte, når den fremsættes i denne forbindelse.

Løvrigt er udviklingen med hensyn til valutabalancen desværre alvorlig nok — så alvorlig, at vi næppe kan diskutere dette spørgsmål under de synsvinkler, hvorunder det er blevet diskuteret i forbindelse med skattelovgivning. I løbet af tiden efter regeringsskiftet er valutabeholdningen gået ned med ca. 240 mill. kr. Det må erkendes, at en del af denne nedgang skyldes tilbagebetaling på udenlandsk gæld; men alligevel ved vi jo alle, at her er det svage punkt, og her er det meget nødvendigt for os, at vi finder frem til en løsning af problemerne, til en ny politik. Ikke mindst udviklingens sidste fase, maj måneds udvikling med dens store merindførsel, er et meget alvorligt varsko til den høje regering såvel som til ethvert parti og ethvert medlem i det høje ting.

Der er egentlig noget dybt tragisk i, at Danmarks økonomi, dens konstruktion, er af en sådan karakter, at det i og for sig naturlige og rimelige mål for enhver politik: en høj økonomisk aktivitet med fuld beskæftigelse og stigende produktion, bærer kimen til sit eget nederlag i sig. For intet land gælder dette vel i så høj grad som for Danmark — så sårbart og følsomt, som landet er på grund af sin store afhængighed af udlandet.

Vi lever i øjeblikket under en meget stærk økonomisk konjunktur — med stærk

mener jeg hektisk — og når vi når ind i højsommeren, vil resultatet være overbeskæftigelse, en overbeskæftigelse, der ikke kan undgå at presse priser og lønninger i vejret, der ikke kan undgå at afspejle sig i et stigende forbrug, som, ved siden af det angreb på forbruget, arbejdsoverenskomsterne i begyndelsen af april måned betød, vil stille meget, meget store krav til landets valutabeholdning og stille dem på et tidspunkt, hvor valutabeholdningen ikke er i stand til at honorere dem.

Det kunne selvfølgelig være meget interessant at diskutere alle de begivenheder, som har ført til den økonomiske situation, vi nu står i. En del af dem er uforskyldte, en del af dem er selvforskyldte, og i hvilken udstrækning de selvforskyldte får virkning på landets valutariske stilling, bliver det svært for os at nå til enighed om. Jeg har personlig den opfattelse, at det var for tidligt, vi lempede deponeringsordningen. Jeg tror, denne lempelse i meget høj grad har ført til kapitalbevægelser, som har været direkte farlige for valutaudviklingen, for det er interessant at lægge mærke til, at forholdet mellem import og eksport i de forløbne måneder — bortset måske fra april og maj — egentlig ikke har været foruroligende; det er andre bevægelser, der synes at være afgørende for den kendsgerning, at valutabeholdningens størrelse formindskedes allerede fra begyndelsen af oktober. Det vil selvfølgelig føre for vidt at komme ind på dette. Et andet selvforskyldt forhold, som jeg også gerne vil pege på ved denne lejlighed, og som utvivlsomt vil vise sig i nedgang i eksportindtægten og tab af markeder, er den måde, hvorpå regeringen har behandlet skinkeeksporten.

Jeg stillede i sin tid et spørgsmål herom og førte her i tinget en drøftelse med den højtærede landbrugsminister, en af den slags drøftelser, som en minister åbenbart er gladest for, når den er forbi, hvorefter man stille og roligt kan lade udviklingen gå videre ad den fortvivlede bane, man har bragt den ind i. Jeg henstiller til regeringen, at man har dette problem meget stærkt for øje og søger at skaffe det nødvendige materiale frem så tidligt, at det marked, der var opbygget, ikke går tabt.

Nu har regeringen i alt fald delvis tilkendegivet et program for modvirkning af